

Sygn. akt II CSK 340/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Gminy Miasto Ł.
przy uczestnictwie A. K., B. K. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Ł.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
- A. K. i B. K.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 21 listopada 2017 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża uczestników obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz wnioskodawcy.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący przytaczając oczywistą zasadność skargi odwołują się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 9 w zw. z art.5 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) oraz art. 206, 336 i 337 k.c. przez ich błędną interpretację i przedstawiają krótki wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień sprowadzający się do twierdzenia, że pozbawiona bezprawnie władania nieruchomością współwłaścicielka powinna sama zabiegać o odzyskanie władania, niezależnie od stanu współwłasności, bo w przeciwnym razie posiadanie wykonywane przez innego współwłaściciela nie będzie nosiło cech bezprawności oraz podnoszą fakt posiadania zależnego przez przedsiębiorstwo państwowe. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na

uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżących w świetle motywów zaskarżonego wyroku, pomijające fakt toczenia się do 2006 r. postępowania w sprawie uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym oraz brak przystąpienia przez poprzedniczkę prawną powodów do odbioru nieruchomości mimo powiadomienia jej o terminie, wskazują jedynie na bardzo częściowy stan sprawy i nie pozwalają bez dogłębnej oraz szczegółowej analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na charakter sprawy o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 i art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.